

[Chr. Madsen.]

det principielle, at man i løbet af en årrække vil gennemføre erstatning for tabt arbejdsfortjeneste på op til 80 pct. For at lette de andre udvalg over deres vanskeligheder med hensyn til boligsikringen og børnetillægget var det rimeligt og rigtigt allerede ved dette lovforslag at få princippet om erstatning for tabt arbejdsfortjeneste med 80-85 eller 90 pct. af den aktuelle arbejdsfortjeneste ind i loven, sådan at det ikke var nødvendigt for de andre udvalg at arbejde med disse problemer. Så ville man jo nemlig få en rimelig erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, og når man får det, er det ikke nødvendigt at se på familiedydelser og lov om boligsikring på samme måde, som hvis man ikke får denne erstatning.

Jeg har nogle andre bemærkninger til pristalsreguleringen. Den pristalsregulering, der omhandles i lovforslaget, er jo taget fra den gamle lov, der danner mønster. Den går ud på, at man skal regulere ud fra, hvad lønningerne er steget pr. april kvartal, sat i forhold til april kvartal 1965. Det vil altså sige, at reguleringen med de 50 kr., som det drejer sig om i første omgang, kommer 1 år efter, at man har konstateret stigninger på andre områder. Det kan ikke være tilfredsstillende at have en sådan regulering. Lad mig tage et eksempel blandt mange: hvis man i 1967 bliver enig om, at der skal gennemføres en meroms, så vil denne meroms ikke komme til at virke på det nævnte område — hvis der skal ske pristalsregulering, hvad meromsen angår — så vil den ikke komme til at virke før 1. april 1969. Der bliver ikke så lang ventetid, når det drejer sig om dyrtidstillægget, men princippet deri er det samme. Det kan ikke være rimeligt, at man stadig væk arbejder med den slags pristalsreguleringer for folk, der går ledige, der må være mulighed for, at man kan finde frem til at regulere ud fra en aktuel løn. Kan man ikke finde det nøjagtige tal, kan man lave et beregningsgrundlag.

Her i folketinget har man tit og ofte f. eks. set beregninger fra det økonomiske

råd om, at lønningerne stiger så og så meget i 1966 og antagelig vil komme til at stige så og så meget i 1967, og disse beregninger har ligget meget nær det, der virkelig skete. Ud fra den offentliggjorte statistik kan man altså godt finde et beregningsgrundlag, så man kan regulere op næsten til dato og få en regulering, der er aktuel og svarer til, hvad der virkelig tjenes.

En anden side af sagen er jo, at hvis man absolut skal beholde denne pristalsregulering og i loven vil skrive, at der skal ydes erstatning på 90 pct., bliver det i realiteten alligevel ikke en erstatning på 90 pct., men antagelig på 80 eller 85 pct. Disse ting skal vi også tage med i vort udvalgsarbejde for om muligt at nå til en løsning af disse problemer.

Det er nævnt i lovforslaget, at man skal tage hensyn til den internationale konvention, ILO-konventionen af 1958, hvori der står, at man skal yde en dækningsprocent på 45 for en arbejdsløs familieforsørger med 2 børn. Det er første gang, jeg har set, at man ved en lovgivning har nævnt denne konvention, og det er første gang, jeg har set, at man gør opmærksom på, at denne dækningsprocent skal overholdes. Det er jo godt, at man er kommet så vidt, at man gør det; men dækningsprocenten efter ILO-konventionen af 1958 er aldrig nogen sinde blevet overholdt i vort land. Nu kommer vi måske til at overholde den ved at forhøje maksimum til 50 kr. — men det er jo ikke ret meget at råbe hurra for. Jeg ved udmærket godt, at man skal være meget, meget varsom med at beregne, hvordan denne dækningsprocentbestemmelse skal fortolkes; det har jeg prøvet nogle gange før, når det drejede sig om folkepensionen. Men jeg har lige så megen ret til at fortolke som alle andre, og jeg har beregnet det på den måde, at 45 pct., altså mindstedækningsprocenten, vil udgøre 50-51 kr., og lovforslaget, som foreligger nu, når kun op på et maksimum på 50 kr.

Jeg skal slutte med de bemærkninger,